

“Cada cop és més evident la impossibilitat d’una vida pròpia”

Hilari de Cara (Melilla, 1945) publica la novel·la *Un llac en flames* a Quaderns Crema. És la seva primera novel·la i la primera d’una trilogia. Establert a Manacor el 1967, és llicenciat en història moderna i contemporània i doctor en filologia catalana amb la tesi “Literatura postmoderna. L’obra narrativa de Quim Monzó” (1989). Ha publicat diversos llibres de poemes, a partir del 1985.

—Per què comenceu amb una orgia en un bordell? Què ens diu aquesta orgia dels personatges?

—Des del punt de vista moralista es podria veure com un símptoma de decrepitud moral, però no es tracta d’això, sinó d’una excusa antièpica o sarcàstica per a començar a situar els personatges *in media res*; i a partir d’aquí van apareixent els personatges, especialment el principal.

—Serà una trilogia o una novel·la en tres parts?

—Una novel·la en tres parts, diria, però he procurat que cadascuna tingués autonomia. El protagonista s’hi mantindrà i l’espai tindrà canvis. Aquí és Mallorca i el *flashback*, Barcelona. I els altres espais narratius seran també les Illes i Barcelona, però barrejats amb l’Europa central i la de l’est, o els Estats Units.

—En molts moments no hi ha gaires diferències entre el personatge principal i els restants. I, a més, el personatge principal no us serveix sempre de fil conductor.

—Aquesta era la intenció: com els personatges es dilueixen en una història comuna. Els personatges depenen de l’espai on es mouen, de quines famílies vénen... Així, personatges secundaris com l’avi del protagonista, que en una primera versió tenia vint ratlles, ha guanyat presència, i també uns altres que eren insignificants en una primera redacció. D’aquesta forma ajuden a diluir, a desfocalitzar el personatge principal.

—L’altre tret, relacionat amb l’anterior, és la llibertat que es pren el narrador de parlar de personatges secundaris, i, de fer salts sobtats, com el de recular a la guerra civil.

—He procurat defugir allò que en diuen *flashbacks marcats*. Volia presentar el passat, sense trencar ni avisar. I que la forma reflectís aquesta llibertat que dieu, però també amb el ritme més pausat del record o la simultaneïtat de les conver-

Hilari de Cara publica a Quaderns Crema la novel·la *Un llac en flames*, primera part d’una trilogia.

ses que es barregen amb els fets concrets.

—Veleu ben clar el vostre Marc Crespi o vèieu clar que mai no es podria dibuixar de forma ben precisa i clara, és a dir, contundent, un personatge?

—Totes dues coses. No crec que quedi dibuixat del tot i menys quan serà una trilogia i quedarà més ben definit més tard. L’ambigüïtat ofereix més possibilitats. Per exemple, la seva característica física no quedarà mai ben definida. Només se sap alguna cosa de la seva aparença, vista pels altres. He volgut que els personatges quedessin dibuixats per la seva història, pels actes, una mica desenfocats, bo i donant aquesta idea d’opacitat, en certa mesura.

—Això respon a una idea més general?

—A una cosa que cada cop és més evident: la dissolució del jo, la impossibilitat de tenir una vida autònoma; la impossibilitat de triar, moltes vegades.

—Una altra cosa que em sembla que es veu ben clarament en aquest primer llibre és la voluntat de parlar d’una comunitat concreta, dins un marc històric, cultural i social precís, no?

—Sí. Rebutjo la novel·la històrica, però els personatges són producte d’una època històrica. Queden configurats per elements socials i polítics. A Mallorca, ha imperat el silenci forçat, el que surt de la convivència entre fills de víctimes i botxins, de la pervivència del caciquisme. El narrador diu que Mallorca és una paròdia de Nàpols, de Sicília, amb una diferència, que no existeix ni la violència passional ni la màfia violenta, però sí una màfia persistent.

—Quin és el sentit del títol?

—Reflecteix el món on viu Marc, un món ple referències literàries, i és simbòlic. Una referència és el *Michel Strogoff*, de Jules Verne, el moment que calen foc amb nafta a un llac. El llac dóna idea de superfície plana i tranquil·la, on no passen gaires coses però que és susceptible d’incendiar-se. Les referències literàries marquen un poc els personatges. De moment, es pot dir que Marc és un escriptor mediocre. Intenta escriure però no li surt bé. És un fracàs com a escriptor, com ho ha estat com a amant.

Lluís Bonada